

funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, efter sit fyldte 60de Aar bliver trængende til Understøttelse, be-
 tragtes den Hjælp, der af det offentlige ydes til hans og Familiens nødvendige Un-
 derhold eller Kur og Pleje, ikke som Fattig-
 hjælp, for saa vidt den paagældende hidtil
 ikke har nydt saadan Hjælp, og han derhos
 enten i de sidste 10 Aar har været Medlem
 af en Sygekasse, hvis Love ere godkendte af
 Sundenrigsministeren, eller paa anden Maade
 har gjort Skridt til at sørge for en Alder-
 domsunderstøttelse. Det vil ses, at dette
 Forslag i § 64 falder sammen med den gamle
 Tanke, at naar der skal gives Hjælp, skal
 det være Hjælp til Selvhjælp. Det følger
 af sig selv, at jeg, som har forelagt denne
 Bestemmelse paa Regeringens Vegne, i og
 for sig maatte være stemt for at se den gen-
 nemført. Efter at Sagen har været Gen-
 stand for nærmere Forhandlinger i det andet
 Ting, er man kommen til at gaa videre;
 man er bleven staaende ved Alderdoms-
 understøttelsen til værdige trængende udenfor
 Fattigvæsenet, man er bleven staaende ved
 de 60 Aar, men man har forandret Beting-
 gelserne. Der findes jo visse Betingelser,
 som ærede Medlemmer ville have gjort sig
 bekendte med, i Lovforslaget, saaledes at paa-
 gældende ikke ved Dom maa være funden
 skyldig i en i den offentlige Mening van-
 ærende Handling, at hans Trang ikke maa
 være begrundet i Handlinger, ved hvilke han
 til Fordel for Børn eller andre har und-
 draget sig selv Midlerne til sit Underhold,
 og at han ikke maa have ført et uordentligt
 og ødselt Levned; hans Trang maa ikke paa
 den Maade være selvforskyldt. Han skal
 endelig i de sidste 10 Aar, før Begæringen
 om Alderdomsunderstøttelse fremsættes, have
 holdt sig fri for Fattighjælp. Her ere Vil-
 kaarerne satte langt lempeligere, end det var
 i den oprindelige Paragraf i Regeringens
 Lovforslag, og jeg tør ikke sige, at det, her
 er krævet, stemmer med det, der var krævet
 i Regeringens Paragraf, at vedkommende
 skal være selvhjulpne, og det har jeg heller
 aldrig sagt. Her kræves kun, at han har
 været selvstændig i den her omhandlede
 Periode af 10 Aar, en ret lempelig Beting-
 gelse. Foruden dette findes der en Over-
 gangsbestemmelse i Paragraffen, som jeg
 ikke nærmere skal dvæle ved. Det er altsaa

det Grundlag, hvorpaa man i Folketinget
 efter Forhandling med Ministeren har troet
 at kunne give en Lovgivning om Alderdoms-
 understøttelse til værdige trængende udenfor
 Fattigvæsenet. Dette Lovforslag slutter sig
 i øvrigt, ligesom Regeringens § 64, med
 Hensyn til Administrationen til den nu be-
 staaende Ordning, at man bygger paa Kom-
 munerne og lader Kommunalbestyrelsen være
 den bestemmende i Forholdet indenfor de
 Regler, som Loven i øvrigt giver. Den ved-
 kommende holdes udenfor Fattigvæsenet, det
 vil sige, intet af det, der klæber ved Fattig-
 væsenet, ingen af de Indskrænkninger, som
 følge dermed, falder paa ham; han faar kun
 de Indskrænkninger, som staa anførte i dette
 Lovforslag, og han faar tillige Understøttel-
 sen som fast, naar ikke særlige Forhold gør,
 at Kommunalbestyrelsen mener, at der bør
 ske Endringer i Forholdet. Altsaa, naar
 han ikke senere kommer ind under de almin-
 delige Bestemmelser, der efter § 2 udelukke
 fra Forsørgelse, Bestemmelserne om det ødsle
 og uordentlige Levned med videre, beholder
 han Understøttelsen som fast; det er en Slags
 Legat, en Pension, og derved skiller den sig
 aldeles klart og tydelig fra den almindelige
 Fattighjælp. I øvrigt kan Understøttelsen
 ydes vedkommende enten i Penge eller, naar
 det er hensigtsmæssigt, i Naturalier eller i
 særlige Tilfælde i et Afsk. Vedkommende,
 der modtager denne Understøttelse, gaar
 udenfor Fattigvæsenet ogsaa i den Forstand,
 at hans Ret til Forsørgelse bliver hvilende,
 men Refusionen sker i Henhold til Reglerne
 i Fattigloven, og det vil man ganske sikkert
 ogsaa billige. Det, der er det særegne ved
 dette Lovforslag i Modsætning til andre
 Lovforslag, som have været fremme, og i
 Modsætning til Lovforslag, som søge at
 løse det sociale Spørgsmaal i stor Stil, er
 det at man bygger paa det bestaaende Grund-
 lag ogsaa i den Retning, at den vedkom-
 mende faar, hvad han behøver, og saaledes
 er sikker paa sin Forsørgelse, medens der
 ikke tildeles ham en bestemt Sum; thi dette
 kan selvfølgelig ikke gøres — det er en Ind-
 vending, der er fremsat mod andre Forslag
 — naar man vil sikre ham at faa netop det,
 han behøver. — At han vil faa dette efter
 Lovforslaget noget rigeligere, turde ligge i
 Sagens Natur.

Der har jo været meget forskellige Me-